

Men tiderna förändrades och banken växte och blev större. Man började även på sparbänkerna syssla med börsaffärer, utlandshandel o.d. Rikstjänsten hade ju för vår del till en början bestått i att en kund från en annan sparbänk kunde sätta in pengar på vår bank - absolut inte ta ut. Summan antecknades i kundens bok, pengarna lades åt sidan och då det närmade sej stängningsdags fick en tjänsteman gå över till närmaste affärsbank och köpa en postväxel på beloppet. Sedan skrev man brev och sände summan till vederbörande bank.

Allt ändrades ju i samband med att Sparbankernas Bank kom med i bilden.

Vi fick ju i stort sett samma sortiment som affärsbankerna. Banken fusionerade också ett par gånger med intilliggande sparbanks och blev av ganska betydande storlek. Kassören avancerade till kamrer och jag flyttades till kassörstjänsten. En dag, då jag räknade kassan, fattades det 1.000:- kr. - en enorm summa på den tiden. Då jag började rekonstruera d. gens utbetalningar kom jag till slutsatsen, att det endast kunde bli fråga om en enda person, som kunde fått för mycket pengar. Det var en lantbrukare, som varit inne och avslutat konton på sina avlidna föräldrar. Pengarna skulle delas emellan samtliga barn. Han hade först endast begärd 1.000 kr.sedlar men sedan velat växla en del till mindre. Det måste vara så, att jag vid någon växling inte fått tillbaka en 1.000 kr.sedel. Men chefen visste på råd.

"Vi får ringa till Karl i Gläntan, han är styrelseledamot och han har bil. Han får ta bilen och åka häråt. Larsson cyklar alltid och kan inte ha hunnit hem"/Larsson var alltså kunden/. Sagt och gjort. Chefen ringde Karl i Gläntan, som lyckligtvis var hemma, och han satte sej i bilen och åkte mot vår stad. I skogen kom mycket riktigt Larsson knegande på sin cykel. Karl stannade och gick fram till Larsson: "Goddag, har Larsson varit på banken och tagit ut mycket pengar?" En förvånad Larsson svarade ja. "Har Larsson räknat pengarna?" En lika förvånad Larsson svarade nej. "Då måste vi göra det för kassan på banken stämmer inte. Och ute i skogen räknade de båda gubbarna Larssons pengar, som fanns i plånboken. Det vis de sej att det fanns 1.000:- kr. för mycket." "Då måste jag ta 1.000 lappen och fara in till banken med den" sade Karl. Gissa om jag blev glad då, Karl i Gläntan bultade på bankens dörr och viftade med 1.000kr. sedeln. Viest tackade både chefen och jag ^{Karl i Gläntan} för hjälpen, men jag tror inte att det var något tal om, att han skulle få varken bensinpengar eller någon annan ersättning.

